

לפני שנתיים הפכו חיי הזוג לגיהינום, והם פנו לבית-הדין הרבני כדי להתגרש. אז התברר כי הבעיה העיקרית תהיה כלכלית.

„משרתת

ועוד מפרנסת”

זוג היה רכוש רב — דירה בחולון, מכונת חדשה וחנות לבגדים ברחוב אלנבי בתל-אביב. הבעל עבד גם כסוחר תכשיטים. כאשר דובר על חלוקת הרכוש הציעו הרבנים לאשה שתותר על כל רכושה תמורת תשלום חד-פעמי של 50 אלף לירות. „למזלי היה לי שכל וסרבתי”, סיפרה האשה, ופנתה לעורך-דין שיעמוד לצידה. אחת העצות הראשונות שנתן לה עורך-הדין היתה, להעביר את הדין בפרשה

א סרו את אמא, כי היא לא שילי-מה מוזנות לאבא, אמרה בקול בוכים מרים, בתה בת ה-14 של ז'ולייט דן, האשה הראשונה במדינה שהתחייבה לשלם מוזנות לבעלה.

ביום הראשון בשבוע שעבר, בשעות הערב, הגיעה הילדה הבוכיה אל מזל, ידידתה הקרובה של האם, וסיפרה כי לפני שעה באו שוטרים אל ביתם ועצרו את האם בגלל שלוש פקודות לתשלום מוזנות שלא כובדו. האם היתה חייבת לבעלה לשעבר, יוסף דן, סכום של 120 אלף לירות, עבור מוזנותיו לשלושה חודשים, בתוספת ריבית והצמדה. לז'ולייט לא היה סכום כזה, והשוטרים לקחו אותה לכלא נוה-הירצה.

לפני שנה בדיוק קיבלה ז'ולייט המאור שרת את הגט הנכסף מבעלה. השניים נישאו לפני כעשרים שנה, במארסיי ש-בצרפת. ז'ולייט היתה אז רק בת 15.

היא

זכנסה לכלא משום שלא

היה לה כסף לשלם

לבעלה לשעבר מוזנות

ז'ולייט דן

הוא

פנה למישרה והוציא

פקודת-מעצר נגד גרושתו

כלתה ולתשלום המזונות לבעל. אבל אותות המצב הכלכלי במדינה לא פסחו גם על בוסיק ונוס, חנותה של ז'ולייט. הקונים נתמעטו והכסף לא הגיע. הסוחרים תבעו את תמורת סחורתם והיא נאלצה להוריד מחירים ולהיאבק בריבית שאכלה כל רווח. הבעל שנשאל אם אינו מתבייש לקבל מוזנות מאשתו, אמר אז: „אני לא חושב שכבודי נפגע. לדעתי מוזנות זה דבר שמסוגל להרוס כל דבר. זה ממוטט את הגברים. הם הופכים לגנבים ונכנסים ל-בית-הסוהר. הגבר לא יכול להשתקם מקי צועית ומישפחתית, והנשים נהנות מכל העניין. אני ויתרתי על החנות, כלומר על הפרנסה שלי, ולכן היא חייבת לתת לי את המחיה שלי. אני לא עובד, כבר שנתיים לא עובד.”

נאמן לדבריו גבה יוסף כל חודש את דמי המזונות. עד שז'ולייט לא היתה מסוגלת עוד לשלם. לבסוף נסגר בוסיק ונוס ולז'ולייט לא נותר כל מקום הכנסה. היא גילתה כי עשתה מעשה נמהר כאשר הסכימה לפני שנה לוותר על כל רכושה מצטברים וכאשר לא שילמה מוזנות ל-יוסף עבור שלושה חודשים, הוציא נגדה צו מאסר.

כאשר באו השוטרים לקחת אותה לכלא אמרה האשה ברוב יאוש: „מה הם רוצים שאני אעשה? החנות סגורה, ואינה מכניסה אף אגורה. מהיכן אקח כסף?” **אידינה אלון**

ואני אחזור הביתה עם זנב מקופל. הוא היה רוצה אותי כזאת ילדה, בת 15, ש-עושה כל מה שאומרים לה. משרתת ועוד מפרנסת.”

בחודשים הראשונים הלכה החנות יפה. הקונים אהבו את האשה הצעירה שמכרה להם את הבגדים בחיוך, והיתה מוכנה לתקן את השמלות ללקוחות כמו ידיה. „לקחתי את החנות”, אמרה אז ז'ולייט, „והחלטתי להוכיח לו שאני מסוגלת. עבדתי כמו חמור, עם הנשים ועם הסוחרים. ו-בסוף החודש שילמתי לו את החודשית שלו. שיהיה לו לבריאות.”

בעיקבות נסיון מוצלח זה הסכימה האשה לחלוקת רכוש מהפכנית, שאינה נהוגה בישראל. היא הותירה את הדירה והמכונית בידי בעלה, ואת החנות נטלה לעצמה. מתוך רוחיה הסכימה לשלם לבעלה מזון גות חודשיים בסך 600 שקלים לחודש במשך שבע שנים, צמוד לדולר.

כיום יודעת ז'ולייט כי היתה זו החלטה נמהרת, שנבעה מיאשה אחרי מאבק של שנתיים לקבלת הגט. אז אמרה: „הייתי מוכנה לכל. חשוב היה לגמור, רק לגמור, אפילו שאצטרך לעבוד בפרך ואולי להזניח את הילדים.”

הבת נשארה עם האם, והאב לקח אליו את הבן. וכפי שניבאה ז'ולייט דן בעצמה, היא עבדה בפרך והיתה חוזרת הביתה בלילות, עייפה מכדי לעמוד על רגליה. אבל בחודשים הראשונים ראתה הצלחה במעשיה והכסף הספיק לה לכל-

יוסף דן

לבית-המישפט המחוזי. יחסו של השופט הלמוט לוונברג היה אוהד יותר לאשה. מריבותיהם של בני הזוג הביאו את החנות אל סף פשיטת רגל. החנות צברה הפסדים ואחרי שהבעל ניסה לשקמה, ולא הצליח, החליט להעביר את ניהולה לידי אשתו. לז'ולייט לא היה כל נסיון כלכלי-מסחרי קודם, והיה ברור כי הבעל מנסה להתיש אותה בצורה זו. אולם היא לא נבהלה.

ז'ולייט אזרה אומץ, נטלה לידיה את ניהול החנות, עשתה בה ימים כלילות — והצליחה. אז סיפרה ז'ולייט לכתבת העולם הזה: „הוא חשב שאני הילדה הקטנה שהוא התחתן איתה. הוא חשב שאם הוא ילחץ או אני אשבר ואתן לו את הכל, הוא ידע שאין לי ניסיון במסחר, וחשב שאם אשאר בחנות היא תפשוט את הרגל

ויוסף, שהיה קרוב מישפחה, הגיע לשם לטיפול. הוא בחר לו לאשה את הקטינה היפה ונשא אותה. השניים עלו ארצה והתגוררו בחולון.

ז'ולייט ילדה לבעלה בן ובת, אך חיי-המישפחה שלהם לא היו מאושרים. הסיכוי סוכים הלכו וגברו וכל אחד מבני הזוג האשים את חברו. ז'ולייט טענה כי בעלה מסית את הילדים נגדה, מכה אותה באכזריות וממרר את חייה, ואילו יוסי תלה את כל האשם בחינוך של ז'ולייט ובי-מישפחתה.

לדבריו היו גם אמה וגם אביה גרושים, וכאשר נכחה אמה באחת ממריבותיהם יעצה לבתה: „תזרקי את הבעלים כמו היו סוליות הנעל שלך”. הבעל גם הוסיף וטען כי היא עצבנית ומתפרצת בכל הזדמנות ואינה שולטת בעצמה.